

„KTO VIDÍ MŇA VIDÍ OTCA“

Ak nás Boh miluje, prečo potom existuje utrpenie?

Z prednášky p. Jozefa Hegglina, MSC, pre lekárov a zdravotnícky personál

Misie Nitra, 07. 03. 2013

... o súvislosti medzi obrazom Boha a zdravím človeka.

♦ Vplyv obrazu Boha na zdravie

V roku 2007 bol realizovaný vo Viedni medzi-náboženský projekt, ktorý organizovalo centrum nemocničnej pastorácie. Teológ a psychoterapeut *Erich Lehner* z *Klagenfurtu* pripomenul početné vedecké štúdie, ktoré dokazujú pozitívny vplyv viery na zvládnutie choroby. Skúsenosti stále znova ukazujú, že medzi vlastným obrazom Boha a priebehom uzdravovania existuje súvislosť.

Viera založená na hlbokom a slobodnom vzťahu k Bohu môže mať priaznivé účinky na proces uzdravovania pacienta. Preto je dôležité chorým sprostredkovať uzdravujúceho a milujúceho Boha, ktorý stojí pri nich a na ktorého sa môžu spoľahnúť. Avšak nevhodné náboženské formy, ako negatívne obrazy Boha alebo nanútené predstavy, môžu mať aj negatívne účinky na priebeh choroby.

U človeka, ktorý kvôli chorobe prežíva ťažký, niekedy dramatický úsek života, traumatické udalosti zmenia jeho pohľad na svet, na život a často aj na Boha. Neraz sa v takej situácii spustí existenčná kríza s mnohými otázkami. Niektoré osudy ľudí, o ktorých sa ošetrojúci personál stará, sú tak ťažké, že sa aj profesionálov v zdravotníctve sa dotýkajú hlbším spôsobom.

Veriaci pacient a tiež jeho príbuzní, sa pýtajú: „Prečo? Prečo to Boh dopustí, ak je pravda, že nás miluje?“

Sklamanie z Boha sa často stáva príčinou krízy viery, a choroba môže byť silnou prekážkou Bohu naďalej dôverovať. **Ak má človek odvahu a dovolí si pozrieť sa hlbšie do seba, často tam niekde hlboko nájde hnev a zlosť voči Bohu.** – Ale predtým, než budem pokračovať s tematikou hnevu voči Bohu, chcela by som niečo všeobecne povedať o tejto emócii, s ktorou majú mnohí ľudia problémy.

♦ Spracovať svoj hnev

Cirkve dnes vie, že hnev ako emócia je spontánnou reakciou, za ktorú človek nemôže. „*Hnevajte sa, ale nehrešte*“ hovorí sv. Pavol Efezanom (4,26). To znamená, že máme právo sa hnevať, ale pritom nesmieme hrešiť, s hnevom zaobchádzať deštruktívnym spôsobom. Dovoliť človeku odhaliť svoj hnev, uznať, cítiť a vyjadriť ho je potrebné pre duchovné, duševné a často aj fyzické zdravie. Podľa Katechizmu Katolíckej Cirkvi je túžba po pomste hriešna.¹

Odpustenie je vždy v spojení s hnevom: vzdávam sa svojho hnevu napriek tomu, že mám naň právo, keď sa mi niečo nespravodlivé stalo.

V Amerike už takmer 20 rokov psychológovia a psychoterapeuti skúmajú vplyv odpustenia a neodpustenia na život a na zdravie človeka. Je evidentné, že vedomý a nevedomý hnev, zlosť a nenávisť, sú ako jed v duši, ktorý môže zapríčiniť všetky choroby, dokonca aj rakovinu.

V duchovnom Centre na Lukovom Dvore sa konajú viac krát za rok kurzy a duchovné cvičenia o odpustení postavené na základe výskumu americkej psychologičky Elisabeth Kübler-Rossovej: Aby sa človek mohol zmieriť s tým, čo sa v minulosti stalo a čo sa nedá zmeniť, musí prejsť niektoré etapy ako napríklad hnev, smútok, vyjednávanie atď.

Hnev sa môže zamerať na druhých, na seba a tiež na Boha. Dovoľiť si odhaliť a vyjadriť svoj hnev voči Bohu je zvlášť pre veriacich často dlhý, ale potrebný proces slúžiaci k tomu, aby sa vzťah s ním uzdravil alebo zlepšil.

Mladá účastníčka, ktorá stratila svojho priateľa v autonehode, dala počas duchovných cvičení s názvom „Uzdravujúca cesta života“ toto svedectvo, vyjadrené v modlitbe: *„Počas včerašieho dňa (7.5.09, štvrtok) som konečne prišla na to, že koreňom problému, prečo sa nemôžem od Marekovej smrti znormlizovať, je moja nevykričaná nenávisť a hnev voči Tebe, Bože. Nikdy som si to nechcela ani len pripustiť, že ako veriaca katolíčka môžem Teba nenávidieť a hnevať sa na Teba. Okrem toho nevykričaného hnevu voči Tebe, Bože, to bolo i neodpustenie seba samej (nemala som pri sebe mobil, keď Marek odišiel) a ani tak by ho nikto okrem Teba nemohol zachrániť.“*

Umožniť udalosťami života zranenému človeku sa hnevať aj voči Bohu je jedna vec. Ale následne mu treba pomôcť počuť, čo Boh k tomu, čo sa stalo, hovorí. Na to nie je potrebné, aby sa Pán zjavil a priamo vysvetlil, prečo dopustil nejaké zlo, alebo prečo mu nezabránil. Hľadať svetlo a útechu v našej bolesti a niekedy v chaose môžeme predovšetkým v osobe, v živote a v náuke nášho Pána Ježiša Krista.

♦ **Lúče svetla k problematike: prečo...? Prečo jestvuje utrpenie, choroba, smrť?**

„Ak sa Boh, všemohúci Otec stará o všetky svoje stvorenia, ako je to možné, že jestvuje zlo?“ pýta sa Katechizmus Katolíckej Cirkvi a pokračuje: „Na túto otázku, rovnako naliehavú ako aj nevyhnutnú, rovnako bolestnú ako aj tajomnú nestačí nijaká rýchla odpoveď. Odpoveď na túto otázku predstavuje len súhrn kresťanskej viery.“² Inak povedané: **Naša viera ako celok nám dá isté svetlo a môže sa stať pomocou a silou v hodine utrpenia.**

Túto bolestnú otázku zla sa pokúsime osvetliť šiestimi lúčmi.

1. Božia láska nie je ako ľudská láska

Vrcholom kresťanskej viery a jej základom je výrok sv. Jána „Boh je láska“ (1 Jn 4,8). Ale pozor: nejde o ľudskú lásku! Intenzita najzaľúbenejšieho človeka na svete nie je viac ako dajme tomu 240 voltov. Sila Božej lásky je milión voltov alebo aj viac! Pár dní po tom, keď sa sv. Terézia z Lisieux celkom odovzdala Božej láske, mala túto skúsenosť: „*Ešte som len začala krížovú cestu a v tom som náhle bola pritiahnutá takou intenzívnou láskou k Bohu, že to môžem vyjadriť iba tým, že poviem, že to bolo ako vhadenie doprostred ohňa. Aký oheň a aké príjemné zároveň. Horela som láskou a cítila som, že ak to bude trvať čo i len o sekundu dlhšie, nebudem to môcť vydržať bez toho, aby som zomrela.*“³

Už v horiacom kre sa Boh Mojžišovi zjavil ako oheň. Neskôr opäť ako oheň na vrchu Horeb celému ľudu. Ježiš povedal: „*Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul!*“ (Lk 12,49) Na Turíce sa zjavili akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili. Na každom prítomnom spočinul jeden. (Sk 2,3). Bližšie sa nám v sedemnástom storočí zjavil Ježiš prostredníctvom videnia sv. Margity-Márie Alacoque (1647-1690) v Paray-le-Monialu (vo Francúzsku), keď jej ukázal svoje srdce. Povedal jej: „*Moje Božské Srdce tak horí láskou k ľuďom, že v ňom nikdy už nemôžu plamene tohto ohňa vyhasnúť.*“

To, čo nás v tomto živote chráni od sily Božej lásky je naše telo. Keď človek zomrie, zrazu sa nachádza v ohni Božej lásky a už nemá šancu prežiť, ak sám nie je oheň. Stačí, keď bude iba maličkým plamienkom. **Do veľkého ohňa slnka Božej lásky môže vstúpiť bez toho, aby nezahynul, iba ten, kto sa v živote naučil milovať, človek, ktorý je očistený od sebeckva.**

Lúč tejto pravdy nám dá vidieť, že všetko, čo sa v našom živote deje, nás má nejakým spôsobom pripraviť na to, čo príde. Boh má celkom inú perspektívu pre nás ako my: Večnosť v náručí jeho lásky. **Všetko, dokonca aj to, čo je proti Božej vôli „slúži tým, ktorí ho milujú na dobré“** (Rim 8,28) hovorí sv. Pavol v Liste Rimanom. „*Utrpenia tohto času nie sú hodné porovnávaní s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť*“ (Rim 8,18). Všetky naše potreby, predovšetkým naša túžba po láske, budú uspokojené viac, ako si teraz vieme predstaviť. (Ale často to nemôžeme takto priamo povedať niekomu, kto je práve sklúčený bolesťou. V mnohých prípadoch už sama naša tichá prítomnosť zjavuje Božiu lásku.)

2. Pochybovať o Božej láske kvôli ťažkostiam je pokušenie

Keď bol Ježiš pokrstený v Jordáne, z neba zaznel hlas: „*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie*“ (Mt 3,17). Keď nám niekto hovorí „ľúbim ťa“, je to ako balzam na dušu. Ale keď sú to slová samého Boha, nie je to iba potešenie srdca, ale musí to byť radosť v extáze. Hneď po tejto skúsenosti „*Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby ho diabol pokúšal*“ (Mt 4,1). Teraz sa musí ukázať, čo to znamená a čo to neznamena byť Božím dieťaťom, byť jeho milovaným synom alebo dcérou.

Prvé pokušenie: Ježiš „*podobný nám vo všetkom okrem hriechu*“³, bol pokúšaný tak ako my v myšlienkach, v túžbach, v potrebách a v pocitoch. Na tejto úrovni ho Satan pokúšal a povedal mu: „*Ak si Boží Syn, ak si jeho milovaný syn, nie je možné, aby si mal neuspokojené potreby. Nemôžeš byť hladný po chlebe, po láske*“. Ježiš vedel, že ide o pokušenie. **Fakt, že človek má nesplnené potreby vôbec neznamená, že nie je milovaný!**

Druhé pokušenie: „*Ak si skutočne Boží Syn, nemôžeš byť bezmocný. Potrebuješ mať moc, ktorú Ti môžem dať*“. Pokušenie! Klamstvo! Koľko krát bol náš Pán bezmocný: Pred farizejmi, pred Pilátom, pred tými, ktorí mu neverili. A zvlášť samozrejme na kríži.

Tretie pokušenie: „*Ak to je pravda, že si Boží milovaný Syn, budeš v nebezpečenstvách chránený. Môžeš aj skočiť z vrcholu chrámu, nič sa Ti nestane*“. Pokušenie! Klamstvo! Celý Ježišov život ukazuje, že to tak nie je: **Človek môže byť nielen ohrozený, ale dokonca zničený nebezpečenstvami.**

Neznamená to, že už nie je Božie milované dieťa.

Ježiš nám zvlášť svojou smrťou ukázal, že všetko, čo mu Satan navrhol, je klamstvo: Človek môže byť hladný, smädný, v nebezpečenstve a celkom bezmocný – a napriek tomu je Božím milovaným synom alebo dcérou. Ježiš nemal žiadne výhody. Ani svätí. Blahoslavený Ján Pavol II mal v roku 1992 operáciu na odstránenie nádoru čreva. Onedlho po tom, ho postretli dva pády, pri ktorých si vykĺbil rameno a zlomil stehennú kosť. Prečo Pán nezachránil svojho najlepšieho spojenca na svete? Prečo musel ako pápež ísť 13 krát do nemocnice? Žartoval a povedal, že nemocnica Gemelli je jeho druhý Vatikán!

V tomto spočíva často naše pokušenie: Myslíme si, keby nás Boh skutočne miloval, nejakú skúšku alebo nešťastie by nedopustil. Keby to tak bolo, keby veriaci boli chránení pred chorobami, nehodami a nešťastiami, ľudstvo by sa už dávno obrátilo: Všetci ľudia by chceli mať zisk a výhody kresťanskej viery.

3. Boh chce, aby človek bol slobodný

Ďalší prvok odpovede na otázku zla spočíva v slobode, ktorú nám Boh dáva. Ku láske nie je možné nikoho prinútiť: To by už nebola láska. A tak Boh chce, aby človek bol slobodný do tej miery, že mohol dokonca aj jeho vlastného Syna zabiť. Je to takmer nepredstaviteľné, že ani na Golgote nezasiahol.

Dá sa povedať, že príroda sama je slobodná. Boh dal stvoreniu zákony a v ich dôsledku budú teraz lavíny, zemetrasenia, cunami, hoci často ide o následky zaobchádzania človeka s prírodou. Žiť na tejto Zemi je nebezpečné: Príroda, ľudia, všetko nás môže ohroziť. Boh nezostal niekde vonku v bezpečí a nás iba zďaleka žehná. Sám prišiel do tohto nebezpečného sveta a zakúsil na vlastnej koži, čo to znamená byť človekom, mať bolesti: emocionálne a fyzické.

Mnohí cítia hnev voči Bohu, keď im ľudia robia zle. Keby mal Boh zabrániť autonehodám, musel by alebo neustále riadiť dopravu alebo ju jednoducho zastaviť... a toto nechceme!

4. Božia vôľa nie je, aby sme trpeli

Istá pani, ktorú manžel opustil pre inú, mladšiu ženu, povedala: „Musím toto prijať ako Božiu vôľu.“ Odpoveď je: „Nie! Nie je to Božia vôľa! Božia vôľa je, aby sa tvoj manžel vrátil, aby bol verný!“ Iba Moslimovia veria, že všetko, čo sa v našom živote a vo svete deje, je Božia vôľa. Insha'Allah. Ako Ježišovi učeníci vieme, že Božia vôľa je, aby sme sa milovali, aby sme si navzájom odpustili, aby sme robili druhým to, čo chceme, aby oni robili nám. Denne sa modlíme „*Bud' vôľa tvoja ako v nebi tak aj na Zemi*“ práve pretože, žiaľ, sa veľmi často Božia vôľa neuskutočňuje.

Čo s chorobami? Keď niekto ochorie, je to niečo, čo Boh chce? Je to dokonca on, ktorý posielal choroby? Ak chceme vedieť aký je Boh, čo robí, čo chce a čo nechce, treba sa pozrieť na Ježiša, ktorý povedal viac krát: „Kto vidí mňa, vidí Otca.“ Koľkých ľudí nakazil chorobou? Nikoho! Nikto nikdy nebol chorý, pretože by to tak Ježiš chcel. Práve naopak: Chcel, aby ľudia boli zdraví. Niektorí si myslia, že po zmŕtvychvstaní zmenil svoj názor a odvtedy by chcel poslať ľuďom choroby a nešťastie... Ako veľmi sa mýlia! Ježiš zaplakal, keď zomrel Lazár, plakal nad Jeruzalemom: Chcel aby sa jeho mesto vyhýbalo katastrofe zničenia. Ale ľudia ho nechceli počúvať. **Človek je slobodný, ale zároveň aj zodpovedný za dôsledky svojho rozhodnutia.**

Ježiš bol vždy na strane človeka, na strane života. Lekári alebo zdravotné sestry, či sú veriaci alebo nie, stoja na strane Boha a spolupracujú s ním, aj keď si to neuvedomujú. Preto je potrat, eutanázia alebo „asistovaná samovražda“ niečo, čo ide proti prúdu života, proti Bohu. Je protiklad a opak činnosti Božieho Syna.

5. Pôsobenie Satana

Som presvedčený, že oveľa viac utrpenia, múk a bolestí ako si vieme predstaviť je spôsobené priamo a nepriamo „nepriateľom“, ktorý cez noc zasial medzi pšenicu kúkoľ (Mt 13,25). Posledná prosba v Otčenáši sa týka diabla: „*Zbav nás Zlého*“ (s veľkým Z). Otec lži pôsobí tam, kde ľudia klamú, rozdeľujú sa, vedú medzi sebou vojny atď. Väčšina utrpenia vo svete je spôsobená človekom, ktorý zlyhal v pokušení a chce byť ako Boh, alebo v tom, ako si Boha predstavuje.

6. Boh je iný, ako si ho vieme predstaviť

Podľa sv. Tomáša Akvinského je to, čo hovoríme o Bohu viac nesprávne ako správne. Nie je možné, aby sme ako stvorené bytosti vedeli správne vyjadriť tajomstvo Trojjediného Boha. Boh nie je najlepšia verzia toho, čo si vieme predstaviť... 5

Ale človek bol stvorený na Boží obraz: Tak môže obrazne mať o Bohu nejakú predstavu. Problém spočíva v tom, že ide o obraz, ktorý sa nachádza predovšetkým v našom podvedomí. Bol formovaný nie priamo Bohom, ale cez ľudí, prostredníctvom toho, čo nám povedali, čo sme počuli alebo čítali o Bohu.

Rodičia a ľudia, ktorí boli pre nás v mladosti autoritou formovali prvé prvky obrazu Boha v našom srdci. Malé dieťa považuje rodičov za ľudí, ktorí majú neobmedzenú moc. Prvý vzťah s rodičmi je ako základ vzťahu k Bohu a s Bohom. Len postupne si uvedomuje, že rodičia nie sú všemohúci. Ak rodičia neočakávali dieťa s láskou, už vtedy bolo v jeho podvedomí zasiate poslanstvo, že nie je prijaté a milované na tomto svete. Alebo keď ho rodičia milujú iba vtedy, keď poslúcha, keď je dobré, čiže keď ich láska nie je bezpodmienečná, bude to mať v podvedomí zakorenený následok, že si musí lásku zaslúžiť. Prenáša to potom aj na Boha. Je presvedčené, že ak robí hriechy, Boh ho nemiluje alebo prinajmenšom ho miluje menej.

Potom si predstavujeme Boha podľa toho, čo sme počuli o Bohu, na základe toho, čo nám povedali rodičia, učitelia, kňazi. Tiež knihy, ktoré sme prečítali, prednášky, ktoré sme počuli atď.

Sama Biblia sa môže stať prekážkou v našom vzťahu s Bohom. Vo Svätom Písme sa nájde všetko: Úžasné výroky, ktoré nám dodávajú dôveru, ale tiež vety, ktoré spôsobujú v nás strach: Boh trestá, pomstí sa, vyzerá niekedy ako krutý, všemohúci tyran.

Môžeme si predstaviť Bibliu ako veľkú mozaiku, ktorá odhaľuje Boží obraz.⁶ Každé slovo, každá veta, ktorá je tam napísaná, je ako jeden kamienok. Sú tam farbené, biele ale aj tmavé, čierne kamienky. Poukázať iba na jeden kamienok, nedá správny obraz Boha. Iba keď sa pozeráme na celú mozaiku, objavíme niečo z toho, aký je Boh: Sv. Písmo nám ho predstavuje ako milujúceho rodiča, alebo ako pastiera. Všetko bez výnimky hovorí o jeho láske, keď to vidíme v súvislosti všetkého! Aj keď druhým pekne o Božej láske hovoríme, nemusí to byť presvedčenie nášho srdca, nášho podvedomia: Tam sa môže skrýť démonický obraz Boha, Boh, pred ktorým máme strach ako pred nemilosrdným policajtom, alebo pred prísny sudcom. Môžeme mať strach z toho, že je Boh v podstate malicherný účtovník, alebo zamestnávateľ, ktorý nikdy nie je spokojný s nami a vždy žiada viac a viac výkonnosti. Pre niektorých je Boh ako hasič, ktorého zavolajú na pomoc, ale iba vtedy, keď horí dom...

INÉ ÚVAHY O NAŠOM A O JEŽIŠOVOM KRÍŽI

Náš osobný kríž môže to byť nezamestnanosť, choroba, choré dieťa, manžel, ktorý je alkoholik, niekto, o koho sa treba starať a ošetrovať. Môže to byť vzťah, ktorý umrie alebo je stratený. Netreba

to všetko vysloviť. Kde je človek, tam je aj kríž: Niekedy väčší, niekedy menší. Ohromné množstvo ľudí k Bohu kričalo: „Tebe je všetko možné, vezmi odo mňa tento kríž, tento kalich“. Modlili sa ako sám Ježiš, a nič sa nestalo. Žiadny zázrak. Boh nezasiahol. Možno kričali v srdci: „Bože, prečo si ma opustil?“. A teraz bojujú s otázkou: Je to pravda, že Boh je skutočne dobrý?

V Ježišových časoch ľudia očakávali od Mesiáša, aby im priniesol osobné, spoločenské a tiež politické dobrá a výhody. Mesiáš mal predovšetkým vyslobodiť Izrael spod nadvlády Rimanov. Na kvetnú nedeľu mali obyvatelia Jeruzalema takú nádej, že teraz prišiel čas, keď Boh zázračne zasiahne svojim Mesiášom.

Ešte aj dnes máme často od Božieho Syna podobné očakávania: Chceme, aby nás svojou mocou zázračne chránil, zachránil, vyslobodil a vyriešil problémy. Je pravda, že zázraky existujú. Boh môže zázračne uzdraviť, zachrániť, pomôcť. Ale v prípade nášho Pána zázračný zákrok Boha neprišiel. Ľudia sa odnepamäti snažili o to, aby bol Boh na nich dobrý. Preto ho chceli uzmierniť, udobriť. Pokúšali sa ho ovplyvňovať, aby im dal šťastie, a aby netrestal ich previnenia. Preto vo všetkých kultúrach a náboženstvách Bohu obetovali veci, zvieratá a niekedy dokonca aj svoje vlastné deti. Za tým bolo vždy presvedčenie alebo strach, že Boh je v podstate nebezpečný, že treba sa poistiť alebo aspoň si zaslúžiť jeho náklonnosť obetou. Mysleli si, že čím je obeta väčšia, tým väčšia je šanca, že sa boží postoj k človeku zmení.

Aj v Starom zákone nájdeme tento ľudský spôsob zaslúžiť si Božiu priazeň. Jeruzalemský chrám, na príklad, bol nielen miestom modlitby, ale bol zároveň aj bitúnkom. Kňazi a Levíti, ktorí slúžili v chráme boli mäsiari: Každý deň zabíjali a obetovali zvieratá. Robili to všetko s nádejou kvôli tomu, aby im Boh otvoril svoje srdce a bol priateľsky zmýšľajúci a vlúdny.

Ale v deň, keď Ježiš zomrel, sa stalo niečo nepredstaviteľné: Krv tiekla – dá sa povedať – opačným smerom: nie od nás k Bohu, ale z kríža na zem, od Boha k ľuďom, z otvoreného srdca Ježiša k nám.

Ježišova krv nebola vyliata kvôli Bohu, ale pre nás, aby sme mu vierou a láskou otvorili svoje srdce, pretože človek, ktorý má zatvorené srdce hynie. Ježiš vylial svoju krv, nie preto, aby sa Boh zmieril s nami, ale aby sme sa s ním zmierili my! Ako to povedal Sv. Pavol: „Sme Kristovými vyslancami...

V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ (2 Kor 5,20).

K základu našej viery patrí to, že Ježiš zomrel za naše hriechy. To neznamena, že Boh „potreboval“ jeho smrť, aby sa u neho vo vzťahu k nám niečo zmenilo. My sme ju potrebovali, aby sa náš postoj k nemu zmenil! Ježišov otec bol vždy „milostivý a láskavý, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný“, ako to odhalil Mojžišovi (Ex 34,6-7). A prostredníctvom Izaiáša povedal: „*Podťe, vyjasnime si to! Keby boli vaše hriechy ako šarlát, budú obieleené ako sneh, a keby boli červené ako purpur, budú ako vlna*“ (Iz 1,18). Dávid spáchal hriechy, ktoré boli skutočne červené ako purpur: Cudzoložstvo a vraždu. Boh mu odpustil, keď sa naň obrátil a ich ľutoval.

Neskôr Ježiš nám podobenstvom o márnokratnom synovi ukázal, alebo takmer vykreslil Božiu dobrotu: hriešnikovi, ktorý sa obráti, otec nielen odpúšťa bez výčitky a trestu, ale mu pripravuje hostinu s hudbou a s tancom! Starší syn to nemohol zniesť. Otec urobil všetko, čo mohol, aby si získal aj jeho srdce, aby sa aj tento syn zmieril s ním a prišiel dnu.

Nebol to otec, ktorý sa mal zmieriť so svojimi dvoma synmi, ale opačne. **Boh je vždy priateľom človeka, aj keď sa človek stane jeho nepriateľom.**

Podobenstvo márnokratného syna nie je všetko. Pravda je ešte oveľa hlbšia, než to vyjadruje tento príbeh: V skutočnosti Boh nielen čakal na svojich stratených synov, ale poslal do tej krajiny hriechu, v ktorej jeho deti žili na úrovni sviň Ježiša so správou: „Vráťte sa domov! Nezostaňte tu, nechcem, aby ste zomreli od hladu. Otec na vás doma čaká!“ A čo sa stalo? Prišiel, aby márnokratných synov priviedol domov, a zabili ho najhorším spôsobom.

Teraz už nikdy, nikto nebude môcť Bohu povedať „Ty nevieš ako to je, keď je človek zradený, keď prežíva úplnú osamelosť, keď kričí od bolesti, keď zomrie...“ Už mu nikdy, nikto nebude môcť povedať „Tvoj syn to mal ľahšie v živote ako my“. Z kríža nám Ježiš hovorí, že napriek tomu, že Boh možno nezasiahol zázrakom do nášho života, sme jeho milované deti.

Keď stojíme s vierou pred krížom a pozeráme sa na Pána Ježiša, chápeme aj inú pravdu: Boh dal človeku takú slobodu, že môže dokonca zabiť jeho vlastného syna, môže postaviť koncentračné tábory, môže spôsobiť hrozné zlo, ale to nie je koniec: Veľký piatok ukazuje, čo dokáže človek, čoho je schopný. Ale Veľká noc ukazuje, čo dokáže Boh, čoho je schopný On!

p. Jozef Hegglin MSC

Nitra, 7. 3. 2013

¹ Katechizmus Katolíckej Cirkvi č. 2302

² Katechizmus Katolíckej Cirkvi 309

³ „Posledné rozhovory“ - <http://apostolattherese.free.fr/cerf/therese/textes/therese/dernent/fdernent1.htm>

⁴ Chalcedonský koncil , 451 AD podľa Hebr 4,15

⁵ *Problém je v tom, že veľa ľudí sa usiluje pochopiť, kto som, a zvolia taký spôsob, že zoberú najlepšie verzie samých seba, umocnia ich na x-tú, dodajú všetku dobrotu, ktorú si vedia predstaviť, čo často nie je veľa, a to nazvú Bohom.* Wm. Paul Young, Chatrč, s. 76

⁶ Karl Frielingsdorf SJ psychológ a teológ. Jeho kniha „Falošné predstavy o Bohu“ reflektuje roky skúseností, spojených s odhaľovaním a liečením z detstva prinesených falošných a démonických predstáv o Bohu.